

[Skytte.]

fældet. Jeg kan ikke se, at der er nogen ud-sigt til, at forholdene er væsentlig anderledes pr. 1. oktober 1951 end pr. 1. oktober i år. Så kan man sige, at når vi er nået til den dato, kan vi igen tage stilling til, om yderligere udsættelse er nødvendig. Jeg betragter dog disse stadige udsættelser, som vi jo var ude for under krigen, som meget uheldige, mest fordi der ikke bliver mulighed for at rette bestående uligheder.

Det er jo rigtigt, som det er blevet fremhævet under denne debat, at ikke mindst vurderingen i 1945 vel nok har været sådan, at der er mange uligheder, som absolut bør rettes, og en ny vurdering skulle helst ikke alene give sig udtryk i forhøjelser, den skulle også gerne give sig udtryk i, at man fik en mere ligelig vurdering over det hele. Efter de nugældende regler, som i hvert fald ikke foreslås ændret gennem det lovforslag, vi her behandler, skal en ejendom vurderes efter dens værdi i handel ogandel. Jeg indrømmer, at der gennem årene har været strid om, hvad man forstår ved handel og værdi, men det er vel underforstået — og også praktiseret sådan —, at man mener noget i retning af, hvad en forstandig køber vil give for de ejendomme, der er i handelen. Denne regel er hidtil fulgt på en sådan måde, at vurderingen praktisk talt altid ligger i underkanten af værdien, hvad den efter min mening også bør gøre. Der er så mange forhold, der spiller ind, når man køber ejendom, at handelsprisen ikke altid kan siges at være udtryk for værdien. Der er for det første, som også nævnt her i dag, bolignøden, der har tvunget prisen på mindre beboelseshuse op i en ganske urimelig højde; der er trangen til selvstændig arbejdsplads, der bevirker priser på mindre landejendomme og forretnings- og erhvervsvirksomheder på landet, der heller ikke kan kaldes rimelige. Det ville være urimeligt, om man ikke tog hensyn til alt dette. Det ville være urimeligt, om bolignød og trang til selvstændigt erhverv skulle bevirke en højere vurdering. Man bør absolut tage hensyn hertil ved vurderingsansættelserne, men det er også mit indtryk, at vurderingsmyndighederne hidtil har gjort det, og det er mit indtryk, at man er parat til at gøre det også i fremtiden. Men når der tages disse hensyn og en urimelig stigning derigennem hindres, tror jeg, alle må erkende, at en ny vurdering godt kan være påkrævet pr. 1. oktober i år, ikke alene, som jeg sagde det før, for at gennemføre forhøjelser, men også for at rette bestående urimeligheder.

Jeg kan udmærket se, at de forhold, som

ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Thestrup, fremhæver, nemlig huslejeloven, lovgivningen om grundstigningsskyld og loven om byplanlægning, godt kan komme til at påvirke vurderingerne. Nu nævnte det ærede medlem, såvidt jeg har set, ikke særlig stærkt devalueringen, som hans parti i andre forbindelser jo har fremført ved adskillige lejligheder. Jeg kan godt se, at de nævnte forhold kan påvirke vurderingen, men jeg går ud fra, at det ærede medlem er klar over, at i hvert fald det ene af de forhold, han nævnte, nemlig at ejere af ejendomme eventuelt får ret til husleje-forhøjelse, i hvert fald kun kan påvirke vurderingen i een retning, nemlig i den retning, at disse ejendomme vil blive vurderet højere. Jeg ved ikke, om det er en af forslaget's hensigter, men sådan vil det i hvert fald blive i praksis, og hvad der gælder her, gælder også for devalueringen; hvis den får de virkninger, det ærede medlems parti ved andre lejligheder har fremhævet, vil en udsættelse af vurderingen et år også være i høj grad til ugunst for ejere af faste ejendomme i dag.

Jeg tror ikke, at udsvingene vil blive så store, at det af den grund er sagligt begrundet at udsætte vurderingen, og derfor kan vi ikke medvirke til lovforslaget's vedtagelse. Men når den nye vurdering gennemføres, rejser der en række problemer, som der er grund til at tage stilling til. Den højtærede finansminister fremhævede, at en stigning i vurderingsprisen ikke betød en stigning i den kommunale beskatning, idet det ville påvirke de bevægelige promiller, som ville blive mindre. Det er rigtigt, men kun for såvidt angår grundværdierne og ikke, når talen er om bygningsværdierne. Der er det det skattefrie fradrag's størrelse, der er afgørende for, hvorvidt en forhøjelse vil betyde en stigning i udgifterne for de pågældende eller ikke. Ejerne af de ejendomme i kommunerne — og dem er der mange af —, der i dag er skattefrie — de har ingen bygningsskat, fordi skattefradraget er af den størrelse, det er —, vil, hvis ejendomsskyldvurderingen stiger, så man kommer op over dette skattefrie fradrag's højde, selvfølgelig ganske afgjort få en stigning i udgifterne, og jeg vil gerne meget stærkt understrege, at mit parti er absolut modstander af, at en stigning i bygningsværdierne skal give sig udtryk i højere bygningsskatter. Efter sidste, 9. vurdering i 1945 stillede mit parti forslag om at hindre en sådan stigning i bygningsskatterne, og det gik ud på, at ejendomsskylden fremtidig ikke skulle svares af højere beløb, end der gjaldt før nyvur-